

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul-șef al Procuraturii de Circumscripție Cahul Calendari Dumitru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 18 mai 2017, în cauza penală în privința lui

Dornea Vitalie XXXXX,

*născut la XXXXX, originar și domiciliat în s. XXXXX,
r-nul XXXXX*

și

Ianoglo Vladislav XXXXX,

*născut la XXXXX, originar din or. XXXXX, domiciliat în
s. XXXXX, str. XXXXX, nr. XXX, r-nul XXXXX*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 02 ianuarie 2017 – până la 21 martie 2017 (prima instanță);*
- 2. de la 13 aprilie 2017 – până la 18 mai 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 08 septembrie 2017 - până la 10 ianuarie 2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul (sediul Taraclia), din 21 martie 2017 procesul penal de învinuire a lui Dornea Vitalie și Ianoglo Vladislav în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, a fost încetat pe motiv că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală.

2. De către organul de urmărire penală Dornea Vitalie și Ianoglo Vladislav au fost învinuiți în aceea că în luna iunie 2016, data și timpul nefiind stabilit aflându-se la marginea s. Ciumai, r-nul Taraclia lângă cariera de nisip, care se află la o distanță de 300 m. de Direcția canalului Ciumai ÎS „Stațiunea tehnologică pentru irigare Cahul” au depistat un Compresor -1063 la preț de 1288 lei, după care pe ascuns au sustras bunul nominalizat părăsind locul infracțiunii, prin ce au cauzat ÎS „Stațiunea tehnologică pentru irigare Cahul” un prejudiciu material în sumă de 1288 lei.

3. Nefiind de acord cu sentința cu apel a contestat-o acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a lui Ianoglo V. și Dornea V. în baza art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare, fiecare.

În conformitate cu prevederile art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe la pedeapsa stabilită lui Ianoglo V. a adăuga pedeapsa numită prin sentința Judecătorei Taracalia din 29 aprilie 2016, cu stabilirea pedepsei definitive – 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate pe un termen de 4 ani.

În argumentarea soluției solicitate s-au invocat următoarele:

- concluzia instanței de fond privind încetarea cauzei penale este neîntemeiată și ilegală;

- prin ordonanța din 11.08.2016 urmărirea penală a fost începută în privința acțiunilor lui Dornea V. și Ianoglo V. în legătură cu sustragerea pe ascuns de către aceștia a a compresorului – 1063, care înaintea sustragerii se afla, conform declarațiilor reprezentantului părții vătămate pe teritoriul ÎS „Stațiunea tehnologică pentru irigare Cahul”, dar nu în privința persoanelor necunoscute, care au comis furtul de pe teritoriul întreprinderii menționate a compresorului – 1063, generatorului electric - AD – 300;

- prin sentința instanței de fond se încalcă dreptul părții vătămate la apărare.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 18 mai 2017 apelul declarat a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, potrivit căreia Dornea V. și Ianoglo V. au fost achitați de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motiv că fapta inculpaților nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat că, prin probele prezentate de acuzare nu s-a confirmat elementul constitutiv al laturii subiective a infracțiunii imputate, or inculpații luând de la fața locului compresorul-1063, nu cunoșteau despre faptul că acest bun anterior a fost sustras. Mai mult, acest fapt nici nu le-a fost incriminat inculpaților.

În continuare instanța de apel a reținut și lipsa acțiunilor de furt în faptele inculpaților, or instanței nu i-au fost prezentate probe că anume Ianoglo V. și Dornea V. au sustras compresorul din locul unde a fost depozitat, iar prin

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 06.09.2016 se confirmă versiunea inculpaților, conform căreia compensatorul a fost găsit de către aceștia pe care ultimii l-au considerat - obiect părăsit.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de procuror, care indicând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată, argumentând următoarele:

- decizia nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul și acesta este expus neclar;

- probele prezentate de acuzare confirmă vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii incriminate;

- instanța de fond nu a constatat dacă a avut loc sustragerea bunului, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpați, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpații se fac vinovați de săvârșirea acestei infracțiuni, iar instanța de apel s-a limitat doar la constatarea dacă fapta inculpaților întrunește elementele infracțiunii;

- instanța nu a luat în considerație caracteristica inculpaților, care anterior de mai multe ori au fost condamnați, inclusiv și pentru infracțiuni similare;

- nu s-a luat în considerație nici comportamentul inculpaților, care auzind că poliția caută bunul sustras l-au ascuns în alt loc, unde ulterior a fost depistat;

- dacă inculpații au depistat compresorul, aceștia urmau a-l restitui proprietarului, iar dacă acesta nu poate fi identificat urma să-l predea autorităților administrației publice locale sau organului de poliție, lucru care nu a fost făcut de către inculpați, care intenționat au transportat compresorul acasă, ascunzându-l, fapt care demonstrează că a avut loc o sustragere;

- instanța de apel a casat total sentința instanței de fond pronunțând o nouă hotărâre, însă soluția cu privire la soarta corpurilor delictive a menținut-o cea din sentință, fapt inadmisibil.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art.424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și de apel în cazul în care hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii ori acesta este expus neclar.

Analizând decizia recurată prin prisma criticilor formulate de recurent, Colegiul penal atestă, că instanța de apel, judecând apelul procurorului, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, a audiat suplimentar inculpații, reprezentantul părții vătămate, a verificat și cercetat actele cauzei, care, fiind coroborate cu înscrisurile anexate la dosar și cu celelalte probe, au permis instanței de apel de a conchide că vina lui Ianiglo Vl. și Dornea V. în săvârșirea infracțiunii de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, nu este dovedită.

La acest capitol, Colegiul reține, sunt întemeiate concluziile instanței de apel referitor la faptul că în speță nu s-a confirmat prin careva probe latura subiectivă a infracțiunii incriminate (care se caracterizează prin intenție directă), deoarece inculpații luând compresorul de lângă cariera de nisip nu au cunoscut despre faptul că acest bun anterior a fost sustras de pe teritoriul Direcției canalului Ciumai ÎS „Stațiunea tehnologică pentru irigare Cahul”.

Prin urmare pentru calificarea faptei ca furt este necesar de a se stabili că făptuitorul știa și era convins că cele comise de el sunt acțiuni de sustragere.

Așa dar, din probele prezentate de acuzare nu a fost demonstrat faptul că inculpații cunoșteau că obiectul metalic ridicat de la cariera de nisip aparține Direcției canalului Ciumai ÎS „Stațiunea tehnologică pentru irigare Cahul” și că ei săvârșesc infracțiunea de furt, dându-i considerând că acest obiect găsit este părăsit.

Prin urmare, circumstanțele sus menționate, corect au permis instanței de apel de a concluziona că acțiunile inculpaților nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, iar declarațiile reprezentantului părții vătămate precum și celelalte probe scrise, nu confirmă că compresorul 1063 a fost sustras din locul unde acesta era depozitat de către Ianoglo Vl. și Dornea V. La fel, probele

prezentate de acuzare nu dovedesc faptul că inculpații cunoșteau că bunul aparținea altei persoane, or versiunea acestora referitor la faptul că ei au considerat bunul un obiect părăsit nu a fost combătută.

Argumentele recurentului, precum că instanța de apel a apreciat incorect și unilateral probele administrate în cauză nu au nici un suport legal. Colegiul menționează că instanța a făcut o analiză amplă a probelor acumulate pe cauză, a indicat pentru care motive s-au admis unele probe și s-au respins altele, a argumentat detaliat, cu trimitere la legile respective, de ce s-au respins probele ce au fost aduse în confirmarea învinuirii inculpaților. Toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Dezacordul autorului recursului cu aprecierea probelor de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul menționează că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care este de competența instanțelor de fond și apel. La etapa recursului ordinar instanța de recurs nu efectuează un control asupra fondului cauzei, ci verifică aplicarea corectă a normelor de drept material și de procedură față de faptele constatate de instanța de fond ori, după caz, de către instanța de apel, care se efectuează numai în limita temeiurilor formulate în recurs și numai în acest aspect este competentă a se pronunța.

Prin urmare, Colegiul constată ca întemeiate concluziile instanței de apel referitor la achitarea inculpaților pe motiv că fapta acestora nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, concluzii care, după cum s-a menționat mai sus, detaliat sunt desfășurate și argumentate în hotărârea contestată și se bazează pe aprecierea obiectivă și sub toate aspectele a probelor administrate în cauză.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

De aici rezultă că, înfăptuirea justiției penale, cere ca judecătorul la adoptarea soluției să nu se bazeze, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită în bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta (le) supuse judecății). Numai așa se formează convingerea care rezultă din dovezile administrate în cauză.

Generalizând cele menționate mai sus se atestă, că instanța de apel, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind acuzarea înaintată lui Ianoglo VI. și Dornea V. și întemeiat a concluzionat asupra achitării acestora de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motiv că procurorul nu a adus probe verosimile în confirmarea învinuirii, probe ce ar dovedi că acțiunile acestora întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

În concluzie, Colegiul constată că, autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluzia instanței de apel, dimpotrivă argumentele invocate de procuror în cererea de recurs ordinar le repetă întocmai pe cele expuse anterior în apel, la care instanța de apel deja a dat un răspuns detaliat și motivat, hotărârea cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală. Alte probleme de drept, care ar afecta hotărârea în cauză nu au fost invocate și nici nu se conțin în materialele dosarului.

Instanța de recurs consideră irelevant argumentul recurentului prin care se indică că Curtea de Apel nu a luat în considerație personalitatea inculpaților, care anterior au mai fost condamnați, or *instanțele sunt obligate să țină cont de persoana celui vinovat*, la stabilirea și individualizarea pedepsei, dar nu la constatarea vinovăției. Astfel, în lipsa unor probe concludente și pertinente, nu poate fi pronunțată o sentință de condamnare din simplul motiv că persoana învinuită anterior a fost atras la răspundere penală.

Astfel, Colegiul reține în acest sens prevederile art.8 și 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Acestea fiind menționate, instanța de recurs conchide că în speță instanța de apel a ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și a adoptat o soluție întemeiată.

În consecință, se apreciază că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul-șef al Procuraturii de Circumscripție Cahul Calendari Dumitru împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 18 mai 2017, în cauza penală în privința lui *Dornea Vitalie* și *Ianoglo Vladislav*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 februarie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti